

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-66)

Feb (2) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 9
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 15
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....18
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....22
6. திருமாலை 24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 43)

மூன்றாவது நூறு தொடக்கம்

220. அக்ரணீ:

உயர்ந்த பரம்பதத்திற்கு நம்மை அழைத்துச் செல்பவன். தனது அடியார்களை உயர்ந்த இடமான மோக்ஷத்திற்கு அழைத்துச்செல்பவன் என்பதால் அக்ரணீ என்ற திருநாமம் கொண்டான்.

221. க்ராமணீ:

பரம்பதத்தில் உள்ள நித்யசூரிகளின் கூட்டத்தை நியமித்து நடத்திச் செல்பவன். இதனால் க்ராமணீ என்ற திருநாமம் பெற்றான். அஷ்டாத்யாயீ - ஸத்ஸூத்விஷ - ஸத், ஸூ, த்விஷ என்பதுடன் க்விப் என்பது இணையும் - என்றது, மேலும் - அக்ர க்ராமாப்யாம் நயதே: - அக்ர, க்ராம என்பதன் பின்னர் வருகின்ற நீ என்பதில் உள்ள ந என்பது, ண என்று மாறும் - என்றது காணக (உதாரணம்: அக்ர + நீ = அக்ரணீ).

222. ஸ்ரீமான் (22, 180)

மீனாக இவன் அவதரித்தபோதிலும் தாமரை போன்று கண்கள் கொண்டபடி இருந்தான். இதனால் இவனே அனைத்து ஐசுவர்யங்களும் கொண்ட பரமாத்மா என்றாகிறது.

223. ந்யாய:

தன்னுடைய அடியார்களுக்கு எந்தவிதமான அபவாதமும் ஏற்படாமல் இருப்பதற்கு எது ஏற்றதோ அதனைச் செய்பவன். இதனால் ந்யாய என்ற திருநாமம் கொண்டான்.

224. நேதா

தன்னை எதனைச் செய்யவேண்டும் என்று தனது அடியார்கள் கேட்டுக் கொள்கின்றனரோ அதனைச் செய்பவன். ஆக, இவன் அனைவரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க ஸமுத்திரத்தில் மீனாகக் குதித்து வேதங்களை மீட்டது இதனாலேயே ஆகும்.

225. ஸமீரண:

அவனுடைய செயல்கள் அனைத்தும் அவனாலும், அவனது அடியார்களாலும் விரும்பத்தக்கபடி உள்ளன. ஈர கதௌ கம்பதே ச - ஈர என்பதற்குச் செல்வது, நடுங்குவது என்று பொருள். அஷ்டாத்யாயீ - சலந சப்தார்த்தாத் அகர்மகாத் யுச் - சலநம் மற்றும் சப்தம் போன்றவற்றுடன் யுச் என்பது இணைகிறது. இது போன்றுதான் பவந: (292) போன்ற பதங்கள் உண்டாகின்றன. கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- க்ருத்வா மீனமயீம் ஸத்ய: ப்ரவிலேச ரஸாதலம் வேதமூர்த்தி: ததோ வேதான் ஆநிந்யே ப்ரஹ்மனோ அந்திகம் - வேத மூர்த்தியான

ஸர்வேச்வரன் உடனடியாக மீன் போன்ற உருவம் எடுத்து நீருக்கு அடியில் உள்ள ரஸாதலம் என்ற லோகம் சென்றான். வேதங்களை அபகரித்துச் சென்ற அசுரர்களை அங்கு கொன்றான். அவற்றை மீட்டு, மீண்டும் நான்முகனிடம் அளித்தான்.

- ஞானாநி குண ப்ருந்தேந பக்ஷ பூதேந பூஷிதம் ஸ்வோத்த ப்ரஹ்ம மதம் ச்ருங்க நிஸ்ஸ்ருதேந விராஜிதம் - அவனது பல குணங்களும் ஞானமும் செதில்களாக நின்றன. மேலும் தனது கொம்பு மூலம் ப்ரகாசத்துடன் காணப்பட்டான் இப்படியாக மீனாக வெளிப்பட்ட அவன், பரப்ரஹ்மத்தின் மேன்மையுடன் கூடியவனாகவே இருந்தான்.
- கல்பாவஸாந ஸமயே வஹந்தம் சைவ சிந்தயேத் நௌரூபாம் விததாம் சேஷாணீம் ப்ரஜாபதி குணாந்விதாம் - இப்படியான திவ்யமான திருமேனியை கல்பத்தின் இறுதியில் கொண்டவனும், நான்முகனுடன் உள்ளவனும், படகு போன்றவனும், பரந்த இந்தப் பூமியை இழுத்துச் செல்பவனும் ஆகிய மஸ்த்யமூர்த்தியை த்யானம் செய்யவேண்டும்.
- முக்தாபல நிபேஷைவ வபுஷா நிர்மலேஷ ச அநிமீலித நேத்ர: ச மீனாத்மாயதாவாக் ததா - தூய்மையான முத்துப் போன்ற களங்கம் அற்ற திருமேனி கொண்டவனும், இமைக்காத கண்கள் உடையவனும், மூடிய திருவாய் கொண்டவனும், இப்படியான மீன் வடிவைக் கொண்டவன் .

226. ஸஹஸ்ரமூர்த்தா:

ஆயிரம் தலைகள் கொண்டவன். ஆயிரம் தலைகள், கண்கள், பாதங்கள் ஆகியவை ஏன் கொள்கிறான் என்றால், அனைத்தையும் அறிந்தவன் என்பதை உணர்த்தவே ஆகும். இது போன்று மற்ற இந்த்ரியங்களையும் கொள்ளவேண்டும். இங்கு உள்ள ஆயிரம் என்பது ஓர் ஆயிரம் என்பதை உணர்த்தவில்லை. மாறாக, எண்ணிக்கை அற்றவை என்பதையே உணர்த்துகிறது. தைத்திரீயம் - விச்வத சக்ஷு: விச்வதோமுகம் - அனைத்து பக்கங்களிலும் கண்களும் முகங்களும் உள்ளவன் - என்றது. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (13-13) -- ஸர்வத: பாணீ பதம் தத் - அனைத்து

திசைகளிலும் தனது கைகளையும் கால்களையும் ப்ரஹ்மம் கொண்டுள்ளது - என்றது காண்க. ஆயிரம் தலைகள், கண்கள், பாதங்கள் ஆகியவற்றின் செயல்களான அறிதல், செயல் புரிதல் போன்றவற்றைச் செய்ய எம்பெருமானின் திறனுக்கு எல்லையே இல்லை என்பதே இங்கு உணர்த்தப்படுவதாகப் பெரியவர்கள் கூறுவர்.

227. விச்வாத்மா

எங்கும் வ்யாபித்து நிற்பவன். தனது ஞானம் மற்றும் சக்தி மூலம் எங்கும் பரவி உள்ளதால் இவன் விச்வாத்மா எனப்படுகிறான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- புருஷஸூக்தம் - ஸ பூமிம் விச்வதோ வ்ருத்வா - அவன் அனைத்து திசைகளிலும் பூமியை வ்யாபித்து.
- தைத்திரீயம் - யேந ஏஷ பூத: திஷ்டதி அந்தராத்மா - யார் எங்கும் வ்யாபித்துள்ளானோ, அவனே அனைத்தின் அந்தர்யாமியாக உள்ளான்.
- தைத்திரீயம் - யே ந ஸர்வம் இதம் ப்ரோதம் - ப்ரக்ருதி, காலம், ஸம்ஸாரஜீவன், முக்தஜீவன் மற்றும் நித்யசூரிகள் போன்ற பலருக்கும் இவனே அந்தராத்மா ஆவான். அனைத்தும் இவனால் பரவப்பட்டு உள்ளன.
- கீதை (10-20) - அஹமாத்மா குடாகேச ஸர்வபூதா - சோம்பலை வென்ற அர்ஜுனா! அனைத்து உயிர்களின் இதயத்தில் நானே உள்ளேன்.

228. ஸஹஸ்ராஷு :

ஆயிரம் கண்கள் கொண்டவன்

229. ஸஹஸ்ரபாத்

ஆயிரம் பாதங்கள் கொண்டவன்

230. ஆவர்த்தன:

ஸம்ஸாரத்தை இடைவிடாமல் சுழற்றியபடி உள்ளான். கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- மஹாபாரதம் - தேநேதம் ப்ராம்யதே ப்ரஹ்ம சக்ரம் - ஸம்ஸாரம் என்ற சக்கரம் அவனால் சுழற்றப்படுகிறது.
- கீதை - (18-6) - ப்ராமயன் ஸர்வபூதானி - தனது சக்தியால் இயந்திரம் போன்று சுழற்றுகிறான்.
- மஹாபாரதம் - காலசக்ரம் ஜகத்சக்ரம் யுகசக்ரம் ச கேசவ: ஆத்ம யோகேந பகவான் பரிவர்த்தயதே அநிசம் - தனது யோகசக்தி மூலம் எம்பெருமான் காலம் என்ற சக்ரம், உலகம் என்ற சக்கரம், யுகம் என்ற சக்கரம் ஆகியவற்றை இடைவிடாது சுழற்றியபடி உள்ளான்.
- புருஷஸூக்தம் - தஸ்மாத் விராட் அஜாயத - இவனிடமிருந்து விராட் புருஷன் தோன்றினான்.

231. நிவ்ருத்தாத்மா

ப்ரக்ருதியைக் கடந்து நிற்பவன். பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது ப்ரக்ருதி, நித்ய விபூதி ஆகியவற்றைக் கடந்து உள்ளது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- புருஷஸூக்தம் - த்ரிபாத் ஊர்த்வம் உதேத்புருஷ: - ஸம்ஸார மண்டலத்தைக் காட்டிலும் மூன்று மடங்கு பெரிதாக உள்ள பரமபதத்தில் வீற்றுள்ளான்.
- தைத்திரீயம் - பராத் பரம் யத் மஹதோ மஹாந்தம் - உயர்ந்தவற்றை விட உயர்ந்தவனாக, புகழ்ப்படும் அனைத்தையும் விட உயர்ந்தவனாக.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 66)

அதிகரணம் - 5 - கார்யாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ஆதிவாஹிகர்கள் யாரை ப்ரஹ்மத்திடம் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-3-6 கார்யம் பாதரி: அஸ்ய கத்யுபபத்தே:

பொருள் - ஹிரண்யகர்ப்ப நான்முகனையே பாதரி கருதுகிறார்; அவனுக்கே பொருந்தும் என்பதால்.

விஷயம் - கடந்த அதிகரணங்களில் வித்வான் ஒருவன் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகவே ப்ரஹ்மத்திடம் செல்கிறான், அர்ச்சிஸ் தொடங்கி அமாநவன் உள்ளிட்ட பலரும் ஆதிவாஹிகர்களாக இருந்து அவனை அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்பது போன்ற பலவும் கூறப்பட்டது.

சந்தேகம் - அர்ச்சிஸ் தொடக்கமாக உள்ள பலரும் கார்ய பூதனாக உள்ள நான்முகனை உபாஸிப்பவர்களை ப்ரஹ்மத்திடம் இட்டுச் செல்கின்றனரா? அல்லது ப்ரஹ்மத்தை மட்டுமே உபாஸிப்பவர்களை அழைத்துச் செல்கின்றனரா? அல்லது ப்ரஹ்மத்தையும், ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக் கொண்ட ஜீவாத்மாவையும் உபாஸிப்பவர்களை அழைத்துச் செல்கின்றனரா?

பூர்வபக்ஷம் - அவர்கள் நான்முகனை உபாஸனை செய்பவர்களை மட்டுமே அழைத்துச் செல்கின்றனர், ஏன்? ஹிரண்யகர்ப்பனான நான்முகனை

உபாஸிப்பவர்களுக்கே, அவனை அடையும் பொருட்டுச் செல்கின்ற அர்ச்சிராதி மார்க்கம் பொருத்தம் என்றாகிறது. பரிபூர்ணமாகவும், அனைத்தும் அறிந்தவனாகவும், அனைத்து உயிர்களின் ஆத்மாக்களில் உள்ளவனாகவும் இருக்கின்ற ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கும் ஒருவனுக்கு, அந்த ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் தேடிச் செல்வது அவசியம் இல்லை. ப்ரஹ்மம் எங்கும் உள்ளதால், முக்தி பெற்ற ஒருவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கு இன்ன இடம் தான் செல்லவேண்டும் என்று தேடிச் செல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. எப்போதும் அனைவராலும் அடையப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய அறியாமையை நீக்குதல் என்பதே ப்ரஹ்மவித்யை அல்லவோ (அந்த ப்ரஹ்மவித்யை அறிந்த ஞானி அதன் பின்னர் ப்ரஹ்மத்தை வேறு இடம் தேடிச் செல்ல மாட்டான் என்று கருத்து)? மாறாக கார்யப்ரஹ்மமான நான்முகனை உபாஸனம் செய்யும் ஒருவன், ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் மட்டுமே உள்ள நான்முகனைத் தேடிச் செல்லுதல் என்பது பொருத்தம் என்பதால், அந்த உபாஸகன் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்லப்படுகிறான் என்றாகிறது. ஆகவே அர்ச்சிஸ் உள்ளிட்ட ஆதிவாஹிகர்கள் உபாஸகனை நான்முகனிடமே இட்டுச் செல்கின்றனர்.

4-3-7 விசேஷிதத்வாத் ச

பொருள் - விசேஷமாக உரைக்கப்பட்டதாலும்.

பூர்வபக்ஷம் - ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-2-15) - புருஷ: மாநஸ ஏத்ய ப்ரஹ்மலோகாந் கமயதி - மாநஸா புருஷன் உபாஸகனை ப்ரஹ்மலோகம் அழைத்துச் செல்கிறான் - என்றது. இங்கு உள்ள "லோக" என்ற சப்தம் மூலமும், அந்தப் பதம் "லோகாந்" என்று பன்மையில் உள்ளதாலும், நான்முகனை உபாஸிப்பவர்களை மட்டுமே அமாநவன் அழைத்துச் செல்கிறான் என்றாகிறது. மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-14-1) - ப்ரஜாபதே: ஸபாம் வேச்ம ப்ரபத்யே - ப்ரஜாபதியின் அரச சபைபை அடைகிறேன் - என்று நான்முகனின் அரண்மனையை அடைவதாகக் கூறுவதும் காண்க. ஆக இவன் நான்முகனின் உலகிற்கே அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் செல்கிறான்.

எதிர்வாதம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-5, 5-10-2) - தத் புருஷ: அமாநவ: ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி - என்ற வாக்கியம் பூர்வபக்ஷ வாதத்திற்குப் பின்னர் பொருந்தாமல் போய்விடுமே! ஏன் என்றால் - உங்களது வாதத்தின் பின்னர் இந்த வரியில் உள்ள ப்ரஹ்ம சப்தத்தில் நபும்ஸக லிங்கம் பொருந்தாது. இங்கு ஹிரண்யகர்ப்பனை உரைப்பதன் காரணமாக, "ப்ரஹ்மாணம் கமயதி" என்று அல்லவா இருக்கவேண்டும்?

4-3-8 ஸாமீப்யாத் து தத்வ்யபதேச:

பொருள் - நெருக்கமாக உள்ளவன் என்பதால், இப்படியே கூறப்படுகிறது.

பூர்வபக்ஷம் - ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-18) - யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி - ப்ரம்மனை யார் படைக்கின்றானோ - என்று முதன்முதலாகத் தோன்றிய நான்முகனே ப்ரஹ்மத்திற்கு மிகவும் அருகில் உள்ளான் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-6) - ஏஷ தேவபதோ ப்ரஹ்மபத: ஏதேந ப்ரதிபத்யமாநா: இமம் மாநவமவர்த்தம் நாவர்த்தந்தே - இது தேவமார்க்கம், ப்ரஹ்மமார்க்கம், இந்த அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் சென்று ப்ரஹ்மத்தை அடைபவர்கள் இந்த உலகில் மறுபடியும் பிறப்பதில்லை.
- கட உபநிஷத் (6-16), சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-6-6) - தயோர்த்வமாயந் அம்ருதத்வமேதி - அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் சென்றவன் மோக்ஷம் அடைகிறான்.

இந்த வரிகளின்படி அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் சென்றவன் மீண்டும் திரும்புதல் என்பது இல்லை என்றாகிறது. ஆனால் நான்முகனை அடைபவர்கள் மீண்டும் திரும்புகின்றனர் என்பதைக் கீதையில் (8-16) - ஆப்ரஹ்ம புவநால்லோகா: புநராவர்த்திந: அர்ஜுன - நான்முகனின் இருப்பிடம் வரை சென்ற அனைத்தும் மீண்டும் திரும்புகின்றன - என்றது காண்க. மேலும் இரண்டு பரார்த்தங்களின் இறுதியில் நான்முகனுக்கு முடிவு உண்டு என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன.

ஆகவே நான்முகனை அடைந்தவர்களுக்கு மீண்டும் பிறவி உள்ளதை மறுக்க இயலாது அல்லவோ? (இதற்கான பதில் அடுத்த சூத்திரத்தில் உள்ளது)

4-3-9 கார்யாத்யயே ததத்யசேஷண ஸஹாத: பரம் அவிதாநாத்

பொருள் - ப்ரஹ்மலோகம் அதன் எஜமானனான நான்முகனுடன் அழியும்போது, உபாஸகன் அங்கிருந்து பரப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் என்று கூறப்பட்டது.

பூர்வபக்ஷம் - நான்முகனின் ப்ரஹ்மலோகம் அழிகின்றபோது, அந்த லோகத்தின் அதிபதியான ஹிரண்யகர்ப்பனின் பதவிக் காலம் முடிகிறது. அப்போது அந்த நான்முகனுடன் சேர்ந்தபடி அங்கிருந்து பக்தியோகத்தில் ஈடுபட்ட உபாஸகர்கள் பரப்ரஹ்மத்தைச் சென்றடைகின்றனர். அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் சென்றவனுக்கு இறவாமையும், மீண்டும் திரும்புதல் இல்லை என்பதும் கீழே உள்ள வரியில் உணர்த்தப்பட்டது. மஹாநாராயண உபநிஷத் (12-3) - தே ப்ரஹ்மலோகே து பராந்த காலே பராம்ருதாத் பரிமுச்யந்தி ஸர்வே - ப்ரஹ்மலோகத்தில் உள்ள பரப்ரஹ்ம உபாஸகர்கள் அனைவரும் "பரன்" என்று அழைக்கப்படும் நான்முகனின் ஆயுள் முடியும் போது, நான்முகனைப் போன்றே, தங்கள் உபாஸனை பலன் காரணமாக முக்தி அடைகின்றனர் - என்றது காண்க.

4-3-10 ஸ்ம்ருதேச்ச

பொருள் - ஸ்ம்ருதியிலும் இவ்விதம் கூறப்பட்டது.

பூர்வபக்ஷம் - இந்தக் கருத்து ஸ்ம்ருதியின் மூலமும் அறியப்படுகிறது. கூர்ம புராணம் (12-269) - ப்ரஹ்மணா ஸஹ தே ஸர்வே ஸம்ப்ராப்தே ப்ரதிஸஞ்சரே பரஸ்யாந்தே க்ருதாத்மாந: ப்ரவிசந்தி பரம் பதம் - ப்ரஹ்மலோகத்தில் உள்ள பரப்ரஹ்ம உபாஸகர்கள் அனைவரும் ப்ரளய காலத்தில் தங்களது பக்தியோகம் கைகூடியவர்களாக நான்முகனுடன் சேர்ந்து பரமபதம் அடைகின்றனர் - என்றது காண்க. இப்படியாக மேலே உள்ள பல சூத்திரங்களால் அர்ச்சிஸ் முதலானவர்கள் நான்முகன் என்ற ஹிரண்யகர்ப்பனை உபாஸிப்பவர்களையே அர்ச்சிராதியில்

அழைத்துச் செல்வதாக பாதரி என்னும் ஆசார்யர் உரைத்தார். இப்போது ஜைமினி முனிவர் தனது கருத்துக்களை அடுத்து உள்ள மூன்று சூத்திரங்களில் உரைக்கிறார்.

4-3-11 பரம் ஜைமினி: முக்யத்வாத்

பொருள் - பரப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களையே ஆதிவாஹிகர்கள் அழித்துக் செய்வதாக ஜைமினி கருதுகிறார், முக்கியமானதாக உள்ளதால்.

பூர்வபக்ஷம் - அர்ச்சிஸ் உள்ளிட்ட ஆதிவாஹிகர்கள் பரப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக பரப்ரஹ்மத்திடமே அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்று ஜைமினி கூறுகிறார். ஏன்? சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-5, 5-10-2) - தத் புருஷோ அமாநவ: ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி - என்ற வரியில் உள்ள ப்ரஹ்ம என்ற பதமானது பரமாத்மாவையே முக்கியமாகக் கூறுவதை உணரலாம். இங்கு வேறு ஏதாவது ப்ரமாணங்கள் மூலமாக கார்யப்ரஹ்மம் (நான்முகன்) கூறப்பட்டது என்று இருந்தால் மட்டுமே வேறு பொருள் உரைக்க இயலும். ப்ரஹ்மம் எங்கும் உள்ளதால் அதனை அடைய ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் செல்ல வேண்டியதில்லை என்ற வாதத்தை முன் வைத்து இங்கு உள்ள "ப்ரஹ்ம" என்ற பதம் கார்ய ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்துகிறது எனக் கூற இயலாது. பரப்ரஹ்மம் அனைத்து இடங்களிலும் உள்ளபோதிலும், இந்த உலகில் காணப்படாத பரமபதம் சென்ற பின்னரே ப்ரஹ்மஞானிக்கு அவனது ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் கர்மங்கள் அனைத்தும் அழிகின்றன; இதனால் அவனது அவித்யை நீங்கி ப்ரஹ்ம அனுபவம் ஏற்படுகிறது என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. வித்யையின் வளர்ச்சி என்பது வர்ணாச்ரம தர்மங்கள், தூய்மை, நல்ல நடத்தை, சிறந்த இடம், காலம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் உள்ளது என்பதை ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-23) - ததேவம் வேதாநுவசநேந - அவனுக்கே வேதங்களின் உபதேசங்கள் - என்றது காண்க. ஆக இதனைப் போன்றே குறிப்பிட்ட இடத்திற்குச் சென்றால் மட்டுமே தேவையற்ற அவித்யையின் மறைவுக்கு ஏதுவான வித்யை என்பது கைகூடும். ப்ரஹ்மஞானி தான் உள்ள இடத்தை விட்டுக் கிளம்புவது இல்லை என்றும், அவன் தான் உள்ள இடத்திலேயே ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் என்றும் முன்பு எழுப்பப்பட்ட ஆசேஷபங்களுக்கான பதில்கள் ஆஸ்ருத்யுபக்ரமாதிகரணத்தில் முன்பே உரைக்கப்பட்டது.

அடுத்து உங்கள் வாதத்தில், "ப்ருஹத் உபநிஷத் (8-2-15) - ப்ரஹ்மலோகாந் - என்பதில் உள்ள வாக்கியத்தில் லோக என்ற சப்தம் உள்ளதாலும், அது "லோகாந்" என்று பன்மையில் உள்ளதாலும், ப்ரஹ்ம என்ற பதம் கார்ய ப்ரஹ்மமான நான்முகனைக் குறிக்கும்", என்று கூறியது பொருந்தாது. இங்கு ப்ரஹ்மலோகாந் என்பதை "ப்ரஹ்மத்தின் லோகங்கள்" என்று பொருள் கொள்ளாமல், "ப்ரஹ்மமாக உள்ள லோகம் = ப்ரஹ்மலோகம்" என்று கர்மதாரய ஸமாஸம் போல் கொள்ளவேண்டும். இதனை பூர்வமீமாம்ஸையில் உள்ள நிஷாத ஸ்தபதி நியாயம் மூலம் அறியலாம் . ப்ரஹ்மம் ஒன்றே என்று நிச்சயமாக உள்ளபோது, லோகாந் என்பதில் பன்மையை ஏற்றுதல் என்பது, பூர்வமீமாம்ஸை (9-3-5) - அதிதி: பாசாந் - என்பதில் கூறப்பட்டது போன்று, பொருள் அற்றது ஆகும். பரிபூர்ணமாகவும், எங்கும் உள்ளவனாகவும், தடையற்ற ஸங்கல்பம் கொண்டவனாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு, அவனது விருப்பம் காரணமாக உண்டாக்கப்பட்டதும், அவனுக்கு மட்டுமே உரிமை உள்ளதும் ஆகிய லோகங்கள் இல்லை என்று கூறமுடியாது. இதனை ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸம், புராணம் என்ற பலவற்றின் மூலமாக உணரலாம்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 66)

அறிந்தே செய்கின்ற பாவங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்யாதபோது
சிறு தண்டனை

மூலம் - ப்ராப்த கர்மவிசேஷ வசத்தாலே கடினப்ரக்ருதியாய் சூஷமை
கொள்ளுகையும் கை தப்பினபோது

ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாசஹஸ்தாம் வததி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே
பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்

கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணோ தரணிதராச்யுத சங்கசக்ரபானே
பவ சரணமிதீரயந்தி யே வை த்யஜ பட தூரதரேண தாநபாபாந்

தேவ சார்ங்கதரம் விஷ்ணும் ப்ரபந்நா: பராயணம்
ந தேஷாம் யமஸாலோக்யம் ந ச தே நரகௌகஸ:

என்று வைஷ்ணவவாமநாநி புராணங்களில் பாசுரங்களுக்கு மூலமான ச்ருதியிற்
சொல்லுகிறபடியே யம விஷய கமநமின்றிக்கே “வேலிட்டுப் பாயவேண்டுமது
முள்ளிட்டுப் பாய்ந்து கழியுமென்கிற” கணக்கிலே காணன் கஞ்சன் என்று முதலாக
ஓதுகிற இங்குத்தை உபக்லேச முகத்தாலே சிகையறுக்கும் விரகுகளை முன்னிட்டு
ஸர்வேச்வரன் சூஷமா ப்ரேம தயா வாத்ஸல்யங்களாலே தணிந்த
ப்ரதாபத்தையுடையனாய், மிகவும் தண்டிக்க வேண்டும் அபராதத்துக்கு
ஸேவ்யனான ஸார்வபௌமன், அடையாளக்காரர் அந்த:புரபரிஜநம் கூனர் குறளர்
குமாரர்கள் விஷயத்தில் அபராதங்களுக்கு ஈடாகவும், அந்தரங்கத்வாதி
தாரதம்யத்துக்கு ஈடாகவும், ஸம்பந்த ஆந்ருசம்ஸ்யாதிகளாலே ப்ரீதி நடக்கச்
செய்தே அவர்கள் தப்பினதுக்கு சூஷமை கொள்ளுகைக்காகவும், மேலைக்கும்
சிசைஷயாகைக்காகவும் முகங்கொடாதேயிருத்தல், சம்மட்டியிட்டடித்தல்,

தள்ளுவித்தல், வாசலிலே தகைவித்தல், சிறிதுநாள் ஸேவையை விலக்கிவிடுதல் செய்யுமாப்போலே காகந்யாயத்தாலே ஒரு கண்ணழிவாலே இவ்வாசரிதரை ரக்ஷித்துவிடும்.

விளக்கம் - பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட பூர்வகர்மங்களால் ஒரு ப்ரபந்நன் கடினமான மனம் கொண்டவனாக இருக்கக்கூடும். அப்போது அவன் ப்ராயச்சித்தத்தைக் கைக்கொண்டாலும் மன்னிப்பு பெறாமல் இருக்கக்கூடும். ஆயினும் அவன் யமலோகத்தை அடைவதில்லை. இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- விஷ்ணுபுராணம் (3-7-14) - ஸ்வபுருஷமபிவீச்ய பாசஹஸ்தாம் வததி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம் - தன்னுடைய கைகளில் பாசக்கயிற்றுடன் உள்ள தனது கிங்கரனைப் பார்த்து யமன் அவனது காதில் மிகவும் ரகசியமாக, “நான் சாதாரணவர்களுக்கு மட்டுமே ப்ரபு ஆவேன். எனது அதிகாரம் என்பது நாராயணனின் பக்தர்களிடம் செல்வதில்லை. ஆகவே மது என்னும் அசுரனை அழித்த ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளில் ப்ரபத்தி செய்தவர்களிடம் நீ செல்லவேண்டாம்”, என்பான்.
- விஷ்ணுபுராணம் (3-7-33) - கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணோ தரணிதராச்யுத சங்கசக்ரபாணே பவ சரணமிதீரயந்தி யே வை த்யஜ பட தூரதரேண தாநபாபாந் - யமன் தனது கிங்கரனிடம், “தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனே! வாஸுதேவா! விஷ்ணுவே! அடியார்களை நழுவவிடாதவனே! சங்கு மற்றும் சக்கரங்களைத் திருக்கரங்களில் கொண்டவனே! நீயே எனக்கு அடைக்கலம் - இவ்விதமாகக் கூறுபவர்கள் எந்தவிதமான பாவங்களும் அற்றவர்கள் ஆவர். அவர்களை நீ அணுகாமல், அவர்களை விட்டு விலகிச் செல்வாயாக”, என்றான்.
- வாமநபுராணம் (94-43) - தேவ சார்ங்கதரம் விஷ்ணும் ப்ரபந்நா: பராயணம் ந தேஷாம் யமஸாலோக்யம் ந ச தே நரகௌகல: - சார்ங்கம் என்னும் வில்லை உடைய ஸ்ரீமந்நாராயணனே தாங்கள் பெற வேண்டிய உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்று கருதி, அவனது திருவடிகளில் ப்ரபத்தி செய்தவர்கள், யமலோகம் செல்வதில்லை; அவர்களுக்கு நரக இருப்பும் இல்லை.

மேலே கூறப்பட்ட விஷ்ணுபுராணம் மற்றும் வாமநபுராணம் ஆகியவற்றின்படியும், இவை எந்த வேதங்களின் அடிப்படையில் உள்ளனவோ அந்த வேதங்களின்படியும், ப்ரபந்நர்கள் தங்களின் பாவங்களுக்காக யமலோகம்

சென்று தண்டனை பெறுவதில்லை. மாறாக இந்த உலகத்திலேயே, அவர்கள் வாழும்போதே சிறு தண்டனையைப் பெறுகின்றனர். அவர்கள் - வேலிட்டுப் பாயவேண்டுமது முள்ளிட்டுப் பாய்ந்து கழியும் - ஒருவனை வேல் கொண்டு தண்டிப்பதைக் காட்டிலும், அவனுக்கு ப்ரியமானவர்களைச் சிறு முள் கொண்டு துன்புறுத்துவது அதிக தண்டனை அளிக்கும் - என்ற ந்யாயத்தின்படி தண்டனை பெறுவர். இப்படியாக அவர்களுக்கு ப்ரியமானவர்கள் குருடர்களாகவோ அல்லது முடமாகவோ ஆவர். ஆனால் பொறுமை, கருணை, ப்ரேமை, மாறாத அன்பு ஆகியவை நிறைந்த ஸர்வேச்வரன் இவர்கள் பெறும் தண்டனைகளைக் கண்டு, தனது கோபத்திற்காக வருந்தி, அந்த ப்ரபந்தர்களை, அவர்களை அனுபவித்த சிறு தண்டனைகளுக்குப் பின்னர் காப்பாற்றுகிறான். அரசன் ஒருவன் தனது குடை முதலானவற்றை ஏந்திவருபவர்கள், தனது அந்தப்புரங்களில் பணிபுரிபவர்கள், கூனமாக உள்ளவர்கள், குள்ளமாக உள்ளவர்கள், தனது புத்திரர்கள் என்ற வேறுபாடு காணாமல், அவர்கள் ஏதும் தவறு செய்தால் அந்தத் தவறுகளுக்கு ஏற்றபடி தண்டிக்கிறான். அவர்களுக்கும் தனக்கும் நெருக்கமான உறவு இருந்தாலும், அவர்கள் மீது ப்ரேமை இருந்தாலும், தனக்குக் கருணை இருந்தாலும் அவர்களை தண்டிக்கிறான். இது ஏனென்றால் தங்களின் செயலுக்காக அவர்கள் மன்னிப்பு கேட்பதற்காகவும், அதே தவறுகளை மீண்டும் செய்யாமல் இருப்பதற்காகவும் ஆகும். இந்தத் தண்டனைகள் என்னவென்றால் - தனது முகத்தையே அவர்கள் காணக்கூடாது என்று கூறுதல், கசையடி அளித்தல், தனது அரண்மனை விட்டு விலக்கி வைத்தல், வாசலை விட்டு ஒதுக்குதல், தனக்கு அவர்களி செய்யும் பணிகளில் இருந்து சிலகாலம் தள்ளிவைத்தல் போன்றவை ஆகும். உயிரைப் பறிக்கவேண்டிய அபராதம் செய்தபோதும், தன்னைச் சரணம் புகுந்த காரணத்தினால், காகாசுரனின் ஒரு கண்ணை மட்டும் பறித்த செயல் போன்று ஸர்வேச்வரன் தண்டனையை சுலபமாக்குகிறான்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 22)

38. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் குலைத்துக் கொண்டு தன்னை அநாதரிக்கிறவர்களைத் தான் ஆதரித்து நிற்கிறவிடம்

அவதாரிகை - “இக்குணங்கள் ப்ரகாசிப்பதிங்கே” என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார் (பூர்த்தியையும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “இக்குணங்கள் ப்ரகாசிப்பது இங்கே” என்று கடந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்ததை மேலும் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பூர்த்தியாவது) - அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வம்; அத்தைக் குலைத்துக் கொள்ளுகையாவது இவனிட்டது கொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டும்படி ஸாபேக்ஷனாயிருக்கை. (ஸ்வாதந்தர்யமாவது) ஸ்வாதீந ஸ்வரூபாதிமத்த்வம்; அத்தைக் குலைத்துக் கொள்ளுகையாவது - ஆச்ரிதாதீந ஸ்வரூப ஸ்தித்த்யாதிகளையுடையனாகை. ததிச்சயா மஹாதேஜா புங்க்தேவை பக்தவத்ஸல: ஸ்நாநம் பாநம் ததா யாத்ராம் குருதேவை ஜகத்பதி: ஸ்வதந்த்ரஸ் ஸஜகந்நாதோப்யஸ்வதந்த்ரோ யதாததா ஸர்வசக்திர் ஜகத்தாதாப்யசக்த இவ சேஷ்டதே என்னக்கடவதிநே. அர்ச்சக பராதீநாகிலாத்ம ஸ்திதி: என்றருளிச் செய்தாரிநே பட்டர். தன்னிச்சையொழிய இவற்றைக் குலைக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையாலே (குலைத்துக்கொண்டு) என்கிறார். (தன்னையநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கிறவிடம்) என்றது - தானிப்படி ஸுலபனாய் வந்து நின்றால் அரியவனெளியவனாய் நிற்கப் பெற்றோமே! என்று விரும்பி மேல் விழுகை யன்றிக்கே, அவ்வெளிமை தானே ஹேதுவாக உபக்ஷிக்கிற

ஸம்ஸாரிகளைத் தான் விட மாட்டாதவளவன்றிக்கே அவர்களையொழியச் செல்லாமை தோற்றும்படி நிற்கிற ஸ்தலம் அர்ச்சாவதாரமென்கை. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு நிற்கையாலே - ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களும் தன்னையநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கையாலே - ஸ்வாமித்வ வாத்ஸல்யங்களுமிங்கே தோற்ற நின்றதிநே.

விளக்கம் - பூர்த்தி என்றால் தான் விரும்பியது அனைத்தும் அடைந்தவனாக இருப்பதாகும் (அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வம்). அந்தத் தன்மையை விடுதல் என்பது, தனது அடியார் ஒருவன் தனக்குச் சிறிய ஒன்றை அளித்தாலும் அதனைக் கொண்டு, தான் மனம் நிறைய வேண்டும் என்று விரும்புதல் ஆகும். ஸ்வாதந்தர்யம் என்றால் ஸ்வரூபம் போன்ற பலவற்றையும் தன் வசப்படுத்தி வைத்திருப்பது ஆகும். அந்தத் தன்மையைப் போக்கிக் கொள்ளுதல் என்பது - தனது அடியார்களுக்கு ஏற்றபடி தனது ஸ்வரூபம், இருப்பு ஆகியவற்றை மாற்றிக் கொள்ளுவது ஆகும். விஷ்வக்சேந ஸம்ஹிதை - ததிச்சயா மஹாதேஜா புங்க்தேவை பக்தவத்ஸல: ஸ்நாநம் பாநம் ததா யாத்ராம் குருதேவை ஜகத்பதி: ஸ்வதந்த்ரஸ் ஸஜகந்நாதோப்யஸ்வதந்த்ரோ யதாததா ஸர்வசக்திர் ஜகத்தாதாப்யசக்த இவ சேஷ்டதே - அடியார்களின் தோஷங்களைப் பாராமல் உள்ளவனாக, மிகுந்த மேன்மை கொண்டவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், தன்னை அண்டியவர்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி நீராடுவது, நீர்பருகுவது, யாத்திரை செல்வது போன்ற பலவற்றையும் செய்கிறான்; ஜகந்நாதனான அவன் அடியார்களின் முன்பாக ஸ்வதந்த்ரனாக உள்ளபோதிலும், ஸ்வதந்த்ரம் அற்றவன் போன்றே உள்ளான்; அனைத்து வல்லமை படைத்தவனாக உள்ளபோதிலும், சற்றும் திறன் அற்றவன் போன்று அடியார்கள் முன்பு லீலைகள் செய்கிறான் - என்றது காண்க. ஸ்வாமி பராசரபட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (74) - அர்ச்சக பராதீநாகிலாத்ம ஸ்திதி: - அர்ச்சகர் எவ்விதமாக அலங்கரிக்கிறாரோ அதனை ஏற்று உள்ளான் - என்றார். இது போன்று தனது உயர்ந்த தன்மைகளைத் தாழ்த்திக் கொள்ளுதல் என்பதற்கு அவனுடைய விருப்பம் இல்லாமல், வேறு எந்தக் காரணத்தினாலும் அல்ல என்பதை உணர்த்தவே "குலைத்துக்கொண்டு" என்றார். " தன்னையநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கிறவிடம்" என்பதன் பொருள் - இவ்விதம் எளிமையால் வந்து நிற்பது, "காண்பதற்கும் அடைவதற்கும் மிகவும் அரியவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் இத்தனை சுலபமாக இங்கு வந்து நிற்கும்படியான பேறு பெற்றோமே" என்று இவனது அடியார்கள் ஓடிவந்து

அணைப்பதற்காக மட்டுமே அல்ல; இந்த எளிமை காரணமாக இவன் தன்னை அண்டாத மனிதர்களையும் விடுவதில்லை; அத்துடன் அல்லாமல் தனது அழகில் மயக்கி தன்னை விரும்பாத மனிதர்கள் தன்னை விட்டு அகலாமல் செய்து, அவர்களைத் தோற்கடிப்பது இந்த அர்ச்சாவதாரத்தில் என்று உணர்த்தவே ஆகும். ஆக இவன் தனது பூர்த்தி மற்றும் ஸ்வாதந்தர்யம் ஆகிய இரண்டையும் தள்ளி வைத்து நிற்கிறான். மேலும் தனது ஸௌலப்பம் மற்றும் ஸௌசீல்யம் ஆகியவை மூலமாகத் தன்னை அண்டாதவர்களையும் தான் அணைத்துக் கொண்டு நிற்கிறான். இதனால் இங்கு இவனது ஸ்வாமித்வமும் வாத்தல்யமும் தோன்றா நின்றன.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (பூர்த்தியையும்) என்று தொடங்கி இவ்வாக்யமெல்லாவற்றாலும் குணசதுஷ்டயத்திலும் ப்ரதாநமான ஸௌலப்பத்தையே யோட வைத்தாராகவுமாம்; அப்போது, இவ்விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்பயாதிசயத்தை தர்சிப்பிக்கிறாரென்று வாக்ய ஸங்கதியாக்கடவது. கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி நித்ய ஸந்நிதி பண்ணுகிறவளவன்றிக்கே, ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னை ஸாபேசுஷனும் பரதந்த்ரனுமாக்கிக் கொண்டு, தன்னை யநாதரிக்கிற ஸம்ஸாரிகளைத் தானாதரித்து நிற்கைக்கு மேற்பட்ட ஸௌலப்பயமில் லையிறே; ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோஹ மாத்த்நாம் பததாமத: பூர்வஸ்மாதபி பூர்வஸ்மாஜ் ஜ்யாயாம்ச்சைவோத்தரோத்தர:; ஸௌலப்பயதோ ஜகத்ஸ்வாமீ ஸுலபோஹ்யுத்தரோதர: என்று பரத்வாதிகளைந்திலும் ஸௌலப்பமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, பூர்வபூர்வத்திற் காட்டிலுத்தரோத்தரத்துக்கு ஸௌலப்பயமதிசயித்திருக்குமென்று தானேயருளிச் செய்கையாலே, ஸௌலப்பத்துக்கெல்லை நிலம் அர்ச்சாவதாரமிறே.

விளக்கம் - இதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். இந்தச் சூர்ணை மூலம் நான்கு குணங்களுக்குள் முதன்மையான ஸௌலப்பத்தையே உரைக்கிறார் எனக் கூறலாம். இவ்விதம் பொருள் கொள்ளும்போது, இவனது ஸௌலப்பமானது அர்ச்சையில் அதிகமாக உள்ளதை உணர்த்துகிறார் என்றாகிறது. எப்போதும் நமது கண்களுக்கு புலப்படும்படியாக நிற்கிறான்; அனைத்து விதங்களிலும் அனைத்தும் பெற்றுள்ளவனும், எந்த ஒன்றாலும் தடை ஏற்படாத சுதந்திரம் உள்ளவனும் ஆகிய இவன் ஏதோ ஒரு பொருளை விரும்பி நிற்பவன் போன்றும், சுதந்திரம் இல்லாதவன் போன்றும், அடியார்கள் இழுத்த

இழுப்புக்கு வருபவன் போன்றும் தன்னை மாற்றிக் கொண்டு அர்ச்சையாக நிற்கிறான்; தன்னை விரும்பாத மனிதர்களையும் தான் விரும்பியவனாக நிற்கிறான். இதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஸௌலப்யம் வேறு என்ன உள்ளது? விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோஹ மாத்மநாம் பததாமத: பூர்வஸ்மாதபி பூர்வஸ்மாஜ் ஜ்யாயாம்ச்சைவோத்தரோத்தர:; ஸௌலப்யதோ ஜகத்ஸ்வாமீ ஸுலபோஹ்யுத்தரோதர: - அந்தர்யாமி போன்ற ஐந்து நிலைகளுடன் உள்ள நான் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள ஜீவாத்மாக்களைக் குறித்து முன்பு இருந்ததைவிட இன்னமும் எளிமை, அதனைவிட எளிமை என்று உள்ளேன். இந்த உலகின் ஸ்வாமியான நான் எனது ஸௌலப்யம் காரணமாக மிகவும் சுலபன் அல்லவா - என்றது காண்க. ஆக பரவாஸுதேவன் உள்ளிட்ட அனைத்து நிலைகளிலும் ஸௌலப்யம் என்பது இருக்கவே செய்கிறது. ஆயினும் முந்தைய நிலையைக் காட்டிலும் பிந்தைய நிலைக்கு மேலும் எளிமை (பர நிலையை விட வ்யூஹ நிலைக்கு எளிமை அதிகம், வ்யூஹம் என்பதில் உள்ள எளிமையை விட விபவ நிலையில் எளிமை அதிகம் என்றபடி) அதிகம் என்று தானே அருளிச்செய்தார். இதனால் இறுதியாக உள்ள அர்ச்சை என்பதே ஸௌலப்யம் மிகவும் அதிகமாக வெளிப்படும் நிலை என்பதாகிறது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 31)

முதற்பத்தில் இரண்டாம் திருவாய்மொழி

வீடுமின் - அவதாரிகை

மூலம் - தத்வபரமாயும் உபாஸநபரமாயுமிறே மோக்ஷ சாஸ்த்ரந்தானிருப்பது; அதில் தத்வபரமாகச் சொல்ல வேண்டுவதெல்லாம் சொல்லிற்று கீழில் திருவாய்மொழியிலே; உபாஸநபரமாகச் சொல்லவேண்டுமவற்றுக்கொல்லாம் ஸந்ரஹமாயிருக்கிறது இத் திருவாய்மொழி. இத்திருவாய்மொழிதன்னை, ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் ப்ரபத்தி விஷயமாக்கி நிர்வஹித்து கொண்டு போந்து, எம்பெருமானாரும் அப்படியே அருளிச்செய்து கொண்டு போந்து, பாஷ்யம் தலைக்கட்டின பின்பு பக்தி விஷயமாக அருளிச்செய்து கொண்டு போருவர்; பின்பு எம்பாரும் அப்படியே அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - மோக்ஷ சாஸ்த்ரமான ப்ரஹ்மசூத்திரம் ஸர்வேச்வரனின் தன்மைகள் குறித்து இரண்டு அத்தியாயங்களிலும் அவனை அடையும் வழி குறித்து இரண்டு அத்தியாயங்களிலும் இரு பகுதிகளாகக் கூறுகிறது. இவற்றில் எம்பெருமானைப் பற்றிக் கூற வேண்டிய அனைத்தையும் கடந்த திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தார். அவனை அடையவேண்டிய வழிகள் குறித்துச் சுருக்கமாக இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச் செய்கிறார். அந்த உபாயம் என்னவென்றால் - இந்தத் திருவாய்மொழி ஆளவந்தார் ப்ரபத்தி உபாயமாகக் கொள்வார் என்று திருமாலையாண்டான் கூறுவார். எம்பெருமானாரும் அப்படியே அருளிச்செய்து கொண்டு ஸ்ரீபாஷ்யம் முடித்த அளவில் இதனை ஸாத்ய பக்தி விஷயமாக

அருளிச்செய்தார். (ப்ரபத்தி என்பது வேதங்களில் உள்ள மிகவும் ரகசியமான உபாயம் என்பதால் அதனை அனைவருக்கும் வெளியிடக்கூடாது என்று திருவுள்ளம் பற்றி ப்ரபத்தியின் அங்கமாக அருளிச்செய்தார்). அவரைத் தொடர்ந்து எம்பாரும் இந்தத் திருவாய்மொழியை பக்தி விஷயமாகவே அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 55)

40. திருமறு மார்வ நின்னைச் சிந்தையுள் திகழ வைத்து
மருவிய மனத்தராகில் மாநிலத்து உயிர்களெல்லாம்
வெருவு உறக் கொன்று சுட்டிட்டு ஈட்டிய வினையரேலும்
அருவினைப் பயன் அது துய்யார் அரங்கமா நகருளானே

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரையும், ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மறுவையும் பரந்த திருமார்பில் கொண்டவனே! அழகியமணவாளா! பரந்த இந்த உலகில் உள்ள உயிர்கள் நடுங்கும்படியாகப் பலவற்றையும் கொன்றபடியும், தீயினால் கொளுத்தியபடியும் சிலர் இருக்கக்கூடும். இப்படியாகப் பாவங்கள் ஈட்டிய இவர்கள் உன்னைத் தங்கள் உள்ளத்தில் உபாயமாக வைத்து, நீயே உபேயமும் ஆவாய் என்னும் உறுதியுடன் இருந்தால், தாங்கள் ஈட்டிய பாவங்கள் காரணமாக உண்டாகும் பலன்களை அனுபவிக்கமாட்டனர்.

அவதாரிகை - ஜந்மத்தால் வந்த தண்மையன்றிக்கே எத்தனையேனும் தண்ணிய வருத்தமுடையாரும், மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்டராகில், அவர்களுக்கு அந்தக் கர்மபலம் அனுபவிக்கவேண்டா என்கிறார்.

விளக்கம் - ஒருவனது பிறவி காரணமாக உண்டாகும் தாழ்வைக் கூறினார். அந்தத் தாழ்வு அல்லாமல், தங்களது செயல்கள் காரணமாகச் சிலர் தாழ்ந்து போகக்கூடும். அப்படிப்பட்டவர்களும் கடந்த பாசுரத்தில் உரைக்கப்பட்ட ஞானத்தப் பெற்றனர் என்றால், தங்களது தாழ்வான செயல்களால் உண்டாகும் பலன்களை அனுபவிக்க வேண்டாம் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (திருமறுமார்வ) - திருவையும் மறுவையும் மார்விலே உடையவனே! ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரனே! ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா: என்கிற ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நமிநே. பிராட்டி திருமார்பிலே எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறாரிநே வாத்ஸல்யம் தோற்றுக்கைக்காக. “அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா” என்றும், “நின்வல மார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும்” என்றுமிநே இவர்கள் வார்த்தை இருப்பது. இதுதான் மேம்பொருளில் மறைத்த லக்ஷமீஸம்பந்தத்தை அதில் நிஷ்டையுடையவர்களுடைய வைபவம் சொல்லுகிற இடத்தில் வெளியிடுகிறார். உபாயோபேயங்கள் இரண்டுக்கும் அவள் ஸம்பந்தமே வேணும் என்னுமிடம் தோற்றுகிறது.

விளக்கம் - (திருமறுமார்வ) - ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரையும், ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மறுவையும் பரந்த திருமார்பில் கொண்டவனே! ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரைத் திருமார்பிலே கொண்ட அடையாளம் காரணமாக ஸர்வேச்வரன் நீயே என்பதை உணர்த்துபவனே! இராமாயணம் - ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா: - ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மறுவை எப்போதும் கொண்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப இவையே இவன் ஸர்வேச்வரன் என்று உணர்த்தும் அடையாளங்கள் ஆகும். கொடுமையான பாவங்கள் செய்தவர்களையும் மன்னிக்கும் வாத்ஸல்யத்தை உணர்த்துவதற்காக ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் இருப்பைக் கூறுகிறார். இவர் போன்ற ஆழ்வார்களின் சொற்கள் திருவாய்மொழி (6-10-10) - அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா, திருப்பல்லாண்டு (2) - நின்வல மார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் - என்பது அல்லவோ? கடந்த பாசுரத்தில் பிராட்டியின் தொடர்பு என்பது மறைவாக உள்ளது. அந்தப் பாசுரத்தின் ஆழ்பொருளில் எப்போதும் தங்களது மனதை வைத்திருப்பவர்களின் மேன்மையைக் கூறும் இந்தப் பாசுரத்தில், அந்த மறைபொருளை உணர்த்துகிறார். இதன் மூலம் உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகிய இரண்டும் கைகூட ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் தொடர்பு வேண்டும் என்பது வெளிப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (நின்னைச் சிந்தையுள் திகழ வைத்து) - ஸ்ரீய:பதியான உன்னை உபாயாந்தரங்கள் கலசாமே நெஞ்சிலே விளங்கும்படியாக அத்யவஸித்து. ஸமிதை பாதி ஸாவித்ரி பாதியாக இவன் தலையிலும் சிறிது ஸஹகாரமுண்டாகில், அவனுடைய உபாயபாவம் திகழாதே மழுங்குமென்கை. ரக்ஷிப்பிக்கைக்குப் பிராட்டியும், ரக்ஷிக்கைக்கு ஈச்வரனும், இப்படி அறிந்து துணிகைக்குத் தானும், அறிவிக்கைக்கு ஆசார்யனுமொழிய வேறொன்று வேண்டாதிருக்கை. “வைத்து” என்று இம்மிதுந்தினுடைய பவ்யதையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

விளக்கம் - (நின்னைச் சிந்தையுள் திகழ வைத்து) - தங்களது மனதில் வேறு உபாயங்கள் எதனையும் கொள்ளாமல், ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் நாயகனான உன்னை மட்டுமே நிலையாக நிறுத்தி. ஹோமத்தின்போது ஸமித்து இடுதல், காயத்ரி என்று போற்றப்படும் ஸாவித்ரீ மந்திரம் உச்சரித்தல் ஆகிய இரண்டும் அவசியமாகும். ஆனால் இங்கு அது போன்று, அழகியமணவாளனுடன் வேறு உபாயங்களையும் கொண்டால், அவனது உபாயமாக உள்ள தன்மை வெளிப்படாமல், மழுங்கிவிடும். நம்மை அவன் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று தூண்டுகின்ற ஸ்ரீரங்கநாச்சியார், அவளால் தூண்டப்பட்டு நம்மைக் காக்கும் அழகியமணவாளன், இப்படியாக அவனே உபாயமும் உபேயமும் என்று அறிகின்ற தான் (ஆழ்வார்), இப்படியான ஆழ்பொருளைத் தனக்கு உபதேசித்த ஆசார்யன் ஆகியவை தவிர வேறு எதனையும் வேண்டாமல் இருப்பதைக் கூறுகிறார். “வைத்து” என்பதன் மூலம், “இப்படியாக நம்மை இவன் எப்போதும் நெஞ்சத்தில் கொண்டபடி உள்ளானே” என்பதை மட்டுமே காரணமாகக் கொண்டு, ஒருவனது உள்ளத்தில் எப்போதும் வீற்றுள்ள இந்தத் திருவரங்கத் திவ்யதம்பதியின் “அடியார்களுக்கு வசப்பட்ட” தன்மையைக் காட்டுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மருவிய மனத்தராகில்) - இவ்வம்சம் உபேயாத்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரயோஜநாந்தரங்களை விட்டு ஸ்ரீய:பதியே பரமப்ரயோஜநமென்று அத்யவஸித்திருப்பாராகில்; “ஆகில்” என்ற இது ப்ராபக விஷயமாகவுமாம், ப்ராப்ய விஷயமாகவுமாம், இத்துணிவு ஒரு சேதநனுக்குக் கிட்டுவதொன்றன்று என்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக.

விளக்கம் - (மருவிய மனத்தராகில்) - இந்தப் பதங்கள் உபேயமான அழகியமணவாளன் மீது கொண்ட உறுதியை உணர்த்துகிறது. மற்ற அனைத்து பயன்களையும் கைவிட்டு, ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் நாயகனான அழகியமணவாளனை மட்டுமே தங்களது பயன் என்று சிலர் வாழ்க்கூடும். இப்படி உள்ளனர் என்றால்; “ஆகில்” என்பதன் மூலம் அழகியமணவாளனே உபாயம் என்ற உறுதி, அவனே உபாயம் என்ற உறுதி ஆகியவை ஒரு மனிதனுக்கு உண்டாவது மிகவும் கடினம் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மாநிலத்து உயிர்களெல்லாம் வெருவு உறக்கொன்று) - ஒரு ஜந்துவை ஹிம்ஸிக்கும்போது, ஜகத்தடைய நடுங்கும்படியாகவாய்த்து நலிவது. இத்தால், இவனுக்கு ஹிம்ஸையிலுண்டான ருசி சொன்னபடி. (சுட்டிட்டு) - சஸ்த்ராதிகளால் நலியுமளவன்றிக்கே, ப்ராணனோடே தக்தமாக்கி. (ஈட்டிய வினையரேலும்) - இம்மஹாபாதகங்களை புருஷார்த்த ருசியுடையார் அவ்வோ புருஷார்த்தங்களை ஆதரிக்குமாபோலேயாய்த்து இவன் தான் ஏறிட்டுக்கொள்வது. ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கு இது ஸம்பவியாமையாலே பூர்வவ்ருத்தத்தைச்

சொல்லுகிறது. ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு, பஹுநாம் ஜந்மநாமந்தே, அநேகஜந்மஸம்ஸித்த: என்கையாலே இவனால் இது முன்பு செய்யக்கூடாது; கூடிற்றேயாகிலும். (அருவினைப்பயனதுய்யார்) - தாங்கள் தேடிற்று ஜீவிக்கப்பெறார்கள். கடலுக்குத் தொடுத்த அம்பை மருகாந்தாரத்திலே விட்டாற்போலே அசல்பிளந்தேறிடுமத்தனை. த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம் என்னக்கடவதிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, கர்ணன் விட்ட ஸர்ப்பசிரஸ்ஸுப்போலே கீசகத்தோடே போக்குமென்னுதல்; அங்ஙனன்றியே பகதத்தன் விட்ட சக்தியை மார்பிலே ஏற்றாப்போலே தான் அநுபவித்தல். பொறுத்தேன் என்னுதல் செய்யுமத்தனை. அவன் ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்னா நிற்க, இவர்களுக்கு அநுபவிக்க விரகுண்டோ?

விளக்கம் - (மாநிலத்து உயிர்களெல்லாம் வெருவு உறக்கொன்று) - இவன் அனைத்து உயிர்களையும் கொல்லவில்லை; ஆனால் ஓர் உயிரைக் கொல்லும்போதே அதனைக் கண்டு உலகில் உள்ள உயிர்கள் அனைத்தும் நடுங்கும்படியாக இவனது செயலின் கொடுமை உள்ளது என்று கருத்து. இதன் மூலம் இவனுக்கு உயிர்களை வதைப்பதில் உள்ள ருசி உணர்த்தப்படுகிறது. (சுட்டிட்டு) - இவன் கொல்வது எப்படியென்றால் ஓர் அம்பைத் தொடுத்து ஒரு நொடியில் கொன்று விடாமல், உயிருடன் எரித்து சித்ரவதை செய்து கொல்வதாகும். (ஈட்டிய வினையரேலும்) - ஓர் உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தை அடைய விரும்புவர்கள், அதனை அடைய எத்தனை ஈடுபாடு கொள்வார்களோ அது போன்று இவன் இந்த மஹாபாவங்களைச் சம்பாதிப்பதில் ருசி கொள்கிறான். கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட ஞானம் உண்டான பின்னர் இத்தகைய செயல்களும் எண்ணமும் உண்டாக வாய்ப்பில்லை என்பதால், அந்த ஞானம் உண்டாவதற்கு முன்பாக உள்ள நிலை கூறப்படுகிறது. லக்வத்ரிஸ்மருதி - ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு - பல ஜன்மங்கள் கழிந்த பின்னரே க்ருஷ்ணன் மீது பக்தி உண்டாகும் - என்றும், கீதை (7-19) - பஹுநாம் ஜந்மநாமந்தே - பல புண்ணியமான பிறவிகள் எடுத்த பின்னர் என்னை உபாஸிக்கிறான் - என்றும், கீதை (6-54) - அநேகஜந்மஸம்ஸித்த: - பல பிறவிகளில் நமுவ விட்ட யோகம் கைகூடப்பெற்று - என்றும் கூறுவது போன்று, கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட ஞானம் என்பது இவனுக்கு முற்பிறவிகளில் உண்டாவதில்லை. இதனையும் கடந்த எம்பெருமானின் கருணை காரணமாக இந்த ஞானம் கூடினால், (அருவினைப்பயனதுய்யார்) - தாங்கள் மிகவும் துன்பப்பட்டு ஈட்டிய அந்த பாவங்களின் பலன்களை அனுபவிக்கமாட்டனர். கடல் மீது தொடுத்த அம்பை, கடலரசன் சரணம் அடைந்த காரணத்தினால், அவன் மீது தொடுக்காமல் அவனது விரோதிகள் மீது இராமன் ஏவினான். அது போன்று, இவர்களது பாவப்பயன்களை இவர்களது விரோதிகளிடம் எம்பெருமான் தள்ளுகிறான். சாட்யாயநசாகை -

த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம் - விரோதிகள் பாவங்களை அடைகின்றனர் - என்றது காண்க. இப்படிக் கொள்ளாமல் வேறு விதமாகவும் கூறலாம். அர்ஜுனன் மீது கர்ணன் ஏவிய நாகாஸ்த்ரத்தை அர்ஜுனனின் தலையைத் தாக்காமல் க்ரீட்தை மட்டுமே தாக்கும்படிச் செய்தது போன்று, இவர்களின் தலைக்கு வந்த ஆபத்துக்களைத் தலைப்பாகையுடன் செல்லும்படிச் செய்கிறான் எனலாம். இப்படியும் கொள்ளாமல் வேறு விதமாகவும் கூறலாம். அர்ஜுனன் மீது பகதத்தன் விட்ட சக்தியைத் தனது திருமார்பிலே தாங்கிக் கொண்டது போன்று, இவர்களின் பாவப்பயன்களைத் தானே ஏற்று அனுபவிக்கவும் செய்வான் என்று கொள்ளலாம். அவர்களின் பாவங்களைப் பொறுக்கிறான். இவன் கீதையில் (18-66) - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - உனது பாவங்களை - என்று கூறிய பின்னரும், இவர்களை அதனை அனுபவிப்பதற்கு ஏதேனும் வழி உண்டோ?

வ்யாக்யானம் - (அரங்கமாநகருளானே) - இவையெல்லாம் அவதார ஸமயங்களிலேயன்றோ என்னவொண்ணாதபடி அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்காகவன்றோ கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. இதுதான் ஈச்வரன் ஆசைப்பட்டேபோமத்தனையொழிய இவ்வதிகாரிகளுக்கு இது ஸம்பவியாது; ப்ராமாதிகமான புண்யத்தையும் "பாதகம்" என்றிருக்கிறவர்கள் பாபத்திலே இழிவார்களோ? மார்பிலேயிருந்து ந கச்சிந்நாபரத்யாதி என்னும் அவள்தானே குறை சொன்னாலும் "செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" என்னும் அவனும் என்னா, பாபங்களிலே இழிவார்களோ? வாய்கரையர் நினைக்கவும் நிலமன்றென்கை.

விளக்கம் - (அரங்கமாநகருளானே) - இப்படியாக மேலே கூறப்பட்ட அனைத்தும் இராமனாகவும் க்ருஷ்ணனாகவும் அவதாரம் செய்தபோது மட்டுமே போலும் என்று கூற இயலாதபடி, அந்த அவதார காலங்களில் இல்லாத நம்மைப் போன்றவர்களும் அந்தச் செயல்களை உணரும்படிச் செய்வதற்காக அல்லவோ அழகியமணவாளன் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் கண்வளர்கிறான்? "இவர்களையும் காப்பாற்றினோம்" என்னும் பெருமை தனக்கு உண்டாகவேண்டும் என்று அழகியமணவாளன் விருப்பம் மட்டுமே கொள்ளலாம்; உண்மையில் இவன் வந்து காப்பாற்றும் அளவிற்கு, கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட ஞானம் பெற்றவர்களுக்கு உண்டாவதில்லை. கவனம் இல்லாமல் செய்யும் புண்ணியங்களைக் கூட மோக்ஷத்தைத் தடுக்கவல்லது என்பதால் பாவம் என நினைப்பவர்கள், பாவங்களைத் தேடிச் சென்று செய்வார்களோ? இவனுடைய திருமார்பிலே உள்ள ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் இராமாயணம் - ந கச்சிந்நாபரத்யாதி - தவறுகள் செய்யாதவர்கள் யாரும் இல்லை - என்று கூறுபவளாக இருந்தாலும், ஒரு சில நேரங்களில் அவள் யார் மீதேனும் குற்றம் கூறலாம். அவ்விதம் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரே குற்றம் கூறினாலும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - என்

அடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் - என்று இவன் உரைப்பான். இப்படிக் கொண்டால், "எப்போதும் இவர்கள் பாவங்களையே செய்வார்களே" என்று ஒரு சிலர் கேலியாக உரைக்கக்கூடும். அப்படி எண்ணாமல், அவனுக்கு வசப்பட்டவர்கள் பாவங்கள் செய்யமாட்டனர் என்று கொள்ளவேண்டும்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்